

Περί του Ξύλου (Κατερίνα Χουζούρη)

[/ Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

Η εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού που εορτάζει σήμερα η Εκκλησία, οι συμβολισμοί της και η σημασία της για την εκκλησιαστική κοινότητα, είναι ένα γεγονός που καθορίζει τη ζωή του πιστού και προσλαμβάνεται όχι μόνο από την εκκλησιαστική αλλά και από την «κοσμική» ποίηση. Ο Τάκης Παπατσώνης, ποίημα του οποίου ακολουθεί, ανήκει στην γενιά των ποιητών του μεσοπολέμου, οι μελετητές του έργου του θεωρούν ότι ξεπερνάει όποια κατηγοριοποίηση, γράφει σε ελεύθερο στίχο, ενώ το έργο του χαρακτηρίζεται από ένα προσωπικό ύφος επηρεασμένο από θεολογικές αναζητήσεις.

Από την ενότητα των φωτογραφικών έργων «Άθως. Τα χρώματα της Πίστης», του Στράτου Καλφάτη και την έκθεση του MIET, τον Μάρτιο του 2015, στην Αθήνα.

Περί του Ξύλου

Ψυχή μου, ευλόγα σήμερα πρωί, όλη τη μέρα
και την ακολουθούσα νύχτα όλη, το σωτήριο τούτο Ξύλο.
Πηγάζει απ' τα σκοταδερά έγκατα των δασών.
Εκεί είναι η βασιλεία του, στολισμένο με φύλλα θροούντα.
Εκεί έρχεται σε κοινωνία με τις δροσιές της Νύχτας, με τα θάμψη
των Ημερών. Εκεί του περιπλέχονται οι κισσοί και οι άλλες

περιπλοκάδες, γεννώντας την ιδέα της ομορφιάς και της αγάπης.

Σπάνιο είναι να τ' αφήσουν να γεράσει, να τη ζήσει
την αιώνια ζωή, και σπάνιο είναι κεραυνός να τόβρει,
μήνυμα επουράνιο, ένωση ουρανού και γης με λάμψη ακαριαία
και θάνατος στο δάσος, όπως πρέπει.

Ψυχή μου, ευλόγα και την ώραν,
οπότε ξεκινάμε με τα πελέκια μιαν αυγή, άκαρδο, δουλευτικό
σμήνος οι υλοτόμοι. Γουρμάζει τότες η γραμμένη
σιωπηλή στιγμή της θυσίας. Με τα πολλά καταπέφτει
το θειότατο ξύλο. Του αποξεραίνονται οι χυμοί.

Ξερό απομένει· και όμως ξερό, δεν έρχεται ολότελα
να το ξενώσει η ξεραίλα από τις φυσικές του επιρροές.

Το διαβιβρώσκει η υγρασία ή το φουσκώνει. Του ανοίγει
ο χρόνος τις ρωγμές. Πιάνει σαράκι. Εχτός αν το προορίζουνε
για τις φωτιές, οπότε πάλι τρίζει, τρίζει, και αφού αναλάμψει,
τέφρα γίνεται, καθώς όλα. Είπα όμως σήμερα της ψυχής μου
να γράψει για το Ξύλο εκείνο το προορισμένο από αιώνων,

για το Ξύλο, που η γέννησή του βαστάει από τις πρώτες
της γης μας φύτερες. Ετούτο εκόπη για να γίνει

Ζυγός μέγιστος, θαυματουργός Στατήρας,
που εστήθηκε στη μέσην ακριβώς του χρόνου
για να ζυγιάσει την κούφιαν έγνοια των ανθρώπων.

«Δεν είναι δάσος, που να προσφέρει ξύλο παρόμοιο».

Το Ξύλο αυτό δεν είναι διόλου ύλη απαθής.

Έχει ψυχή και δείχνει τη κάθε τόσο.

Ενώ κατάξερο είναι και κομμένο, όμως ανθεί

και μέσα του μυκάται και αναβράζει χυμός σεβάσμιος.

Δε θα ξετάξω το γιατί έφερε Λύτρωση το Ξύλο ετούτο.

Ούδε ποια Λύτρωση. Ψυχή μου, θέλω μόνο να ευλογήσεις

την ουσία του Ξύλου, οπόθε αχτινοβόλησε του κόσμου η λάμψη.

Και την ευγένεια που του εδόθη ένα πρωί, όταν ποτίστη

μέχρι του βάθους των φλεβών του από αίμα εξαγοραστικό

και ζωογόνο. Ποιο βάρος φορτώθηκε! Ποιον πόνο

φορτώθηκε! Όλου του κόσμου! Του καθηλώθησαν

όλοι οι δρυμοί της αγωνίας. Χαίρε, Σταυρέ, που μ' όλα,

μονάχη ελπίδα εσύ αποβαίνεις στις ερημώσεις.

Τάκη Παπατσώνη, Από τη Συλλογή «ΕΚΛΟΓΗ Α΄, URSA MINOR, ΕΚΛΟΓΗ Β΄», των Εκδόσεων ΙΚΑΡΟΣ, Αθήνα, 1988